لیونۍ سندرې

لائق زاده لائق

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بيلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هېروې

لیونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لایق زاده لایق

قیصـــه د لیونتوب مـــــې ځکـه پټه پاتې نشوه
چې مینه لیونۍ شوه، نو "سندرې لیونۍ" شوې

دغه کتاب

نوم : *لېونی سندرې*

لیکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : **2007** اګست

شمېر : **1000** (یو زر)

کمپوزینګ : ذبیح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

چاپونکی : ضیا سنز پرنټرز، پېښور. فون **2580176**

بیه : مجلد (**130**) روپۍ

غیر مجلد (**100**) روپۍ

د موندلو درکونه:

- یونیورسټي بك ایجنسي، خیبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

لایق زاده لایق

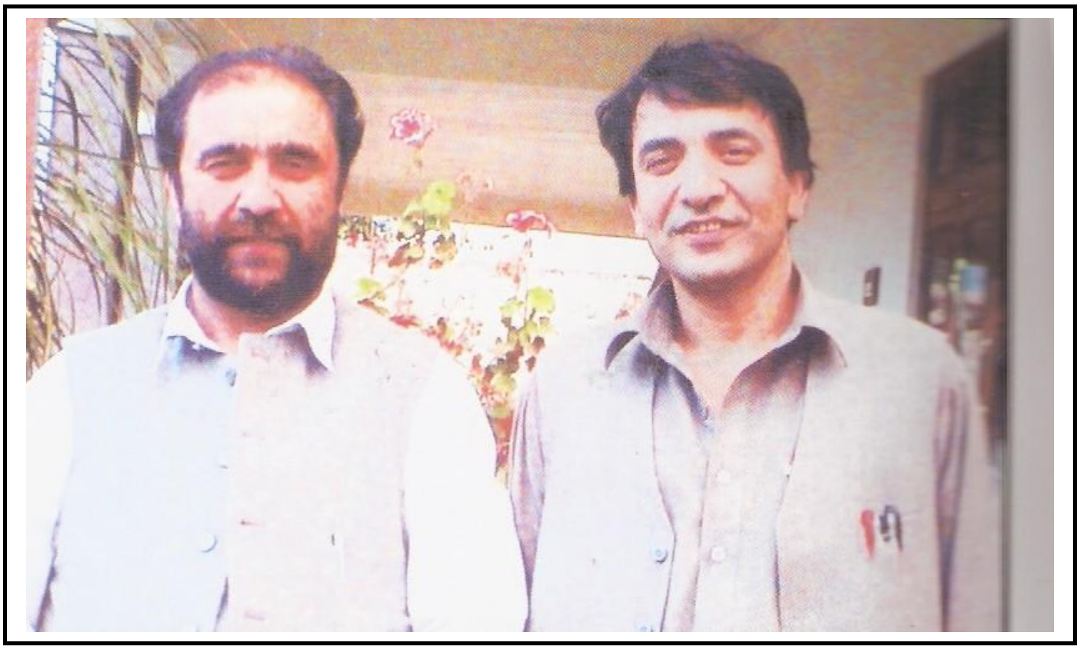

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوی لیکوال ښاغلي کبير ستوری زوی ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې د نورو وروڼو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نيازبين وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوې نه وو، خو مور ئې د لوئې کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مينه مينه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخيستو، نو مور ئې ډېره زياته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمينه ترور"، "موتيۍ ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالۍ نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترڅنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائيك" په اوږه اخيستے وو. د هغه مور د "مور پنډۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حيا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که يو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډۍ د بابا ممسي وړمبے قدم اخيستے دے.

او بيا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به يې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به يې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مينې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځه ؤ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بيماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتيا سېوا کېده او چې د بيمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئې:" مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونيوه ورته به ئې اووئې:" ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نيازبين زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بيا... او بيا چې يوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بيا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

اخري نظر اوکتل، بچی ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سینه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بیا د مینې دغه مزی شلېدلی وو.
هغه د کلی هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئیل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولے. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډي بابا" لور مړه شوه.
د مور د مرګ نه پس به هغه یواځې یواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئیل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئیلے.
د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غریو به اونیوو. په خوله بے ئې څه اونه وئیل خپل درې واړه یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سینه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.
هوښیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کښې ورك شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بیا چې کله پلار په سکول
کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.
دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به یا لینده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.
یوه ورځ لینده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.
د سکول نه پټېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بیا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټیانو کار ترې هېر وو. چټهټیانې پوره شوې، ملګری ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاذ ته ئې حواله کړو.
په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې ترې خطا کړل.
اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنګه څنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مینه سیوا کېده.
هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنګه څنګه ئې د ځوانۍ په درشل

قدم ایښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د څوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه څو څو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورستۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئے" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئے، چې:"بچے که نن دې مور وے څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوے سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کوئ او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااورېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې څوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیك کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځواني، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونے کړے دے، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دے. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډاېرېکټر په حیث کار کوي.

د "هغـــه" د ژونـــــدون هـــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوك یم؟

"لیکوال"

سپتمبر 2007

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اولیدل، خو لا تراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ایا زما دغه بېځ ترتیبه لیکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئې. که هرڅو راسره په دغه فیصله کښې عقل او شعور ملګرتیا کوله، خو لېونے زړه مې دې فیصلې منلو ته تیار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګیالو او پیاوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بیا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که یو خوا زه "لایق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قیصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو لیکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مینې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مینه والو د نورې مینې په باور

لایق زاده لایق

ډایریکټر ریډیو پاکستان کوهاټ
سپتمبر 2007
رابطه: 0334-8267377

اعتراف

ښايیږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د، له نام شم په هرڅه کې یکتا ې
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دې ښائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائینات دې ثنا وايي لګیا دی
په خپله خپله ژبه "اللّٰه" وايي لګیا دی
ښکاره د، قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لویه خدایه هر شان د، ازلي دے
لمن د رحمتونو د، خوره ده لا زواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایي حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنګونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه ګمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته ګرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا ګورې په سلګو کې
چې ملګرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے رښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تیتېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګڼلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځیلے که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام یم

یادومه تل په مینه خپل اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تعــبیر

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړے
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قیصه د خودداري زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګینې د شاعرې زده کړې

زه په مجاز کې تدبیرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبیرونه زده کړه

د "غازي سیال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "ګران" وینا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

کربنې

زه شاعر یم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووینې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې غواړم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر یو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لایقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خیر که زه خفه یم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مینه
ټوله ټوله شپه مې بې اختیاره زوروي مینه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مینه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه دې په سلګو کې د چا سترګې یادوم مدام
زه دې چې خیالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سینه کې ځایولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

کله مې لایقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقیبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئینان دې مئینان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کليو مازيګر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کږې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

داسې تاله واله کړم چا "لايقه"
ولې شوم داسې د خندا "لايقه"
څه شوه پښتو هاغه سنګر شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو.

بدبختي

په یو کور کې اوسېږو خو د یو بل نه پردي یو

مونږ څومره لېوني یو

لوبېږو د بل لاس کې د اغیارو ګوډاګي یو

مونږ څومره لېوني یو

بې سوچه بې دلیله   یو بل په کاڼو ولو
د نورو په یارۍ کې   مونږ خپل په کاڼو ولو

په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي یو

مونږ څومره لېوني یو

په غټو غټو ګورو   "پښتو" مو سر تورېږي
وجود مو تاله کېږي   خاپونه مو ورانېږي

خو بیا هم نه ویښېږو بې عمله "مېړني" یو

مونږ څومره لېوني یو

منزل رانه خطا دے   روان یُو په تیارو کې
احساس راسره نشته   سوځېږو په لمبو کې

په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي یو

مونږ څومره لېوني یو

هله به د سیالۍ شو   چې کور زمونږه یو شي
چې یو مو "انغرے" شي   چې "شکور" زمونږه یو شي

"لایقه" که بېل بېل یو خو د یو نیکه بچي یو

مونږ څومره لېوني یو

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے   "زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے "کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده   "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے   "بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے   په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه"   پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے   زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده   ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي   د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې   خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده   چې چرته پښتانه دي
د لوئے بابا نمسي دي   له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي   زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے   حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خوارږه خوارږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "ختکانو" شملې
د غېرتیانو، ننګیالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپریدي" پښتانه
خوارږه خوارږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که دي "خلیل" او که "مومند" د سیالو سیال نه لري
زما "شینواري" هم په مینه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خوارږه خوارږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که "بېټنیان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګیالي
که "مندوخېل" دي که "کاسیان: دي همه "لوړ" ننګیالي
"وزیر" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خوارږه خوارږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لایقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توریالي پښتانه
خوارږه خوارږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

خیبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غیرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د میړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډیر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتیري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لاډیره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لاډیره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسیدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسیدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیګر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وینې وینې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر ګرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در ګرځي
دلته کې وحشیان په رڼا ورځې بې خطر ګرځي

شپې سلګو نیولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مایوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قیصه خوانۍ" خو اوس یې هاغه رنګینۍ نشته

"کېنټ" نظره شوے، "ګهېنه ګهر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

نه هاغه یاران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه میلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوے دے

دا د "عابد جان[1]" او د "سایل[2]" د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه یم "لایقه" سراسر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

---

۱ ـ ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ ـ ښاغلی رحمت شاه سایل

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره

زما نیازبینه پېښوره

په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره

زما نیازبینه پېښوره

چې کله ستړے ستړے راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره

زما نیازبینه پېښوره

مانه دے خپل کلے هېر شوے
چې ستا لمن ته یم راغلے
ما دې ښائیست تل په ټپو کې

د زړګي سره دے ستائیلے
ته څومره خوږ یې د رنګونو جادوګره

زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره

زما نیازبینه پېښوره

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولے نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډک شي چې بچې یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لا سېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

چې ته رایاده شې دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وې مورې
څو به دا ستړې ژوند زما وې مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وې مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې ببرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

عبادت

داسې هر چا وئيلي   ټولې دنيا وئيلي
هر يو پادري وئيلي   پنډت ملا وئيلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه زوال نه لري   نه لري سيال نه لري
چې محبت ونه کړي   هډو جلال نه لري
د هر يو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه اغاز د حُسن   مينه دے راز د حُسن
دا د ښائيست فلسفه   اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه سکون دے مينه   مينه ژوندون دے مينه
هر يو انداز بدلوي   داسې تړون دے مينه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده
بس عبادت مينه ده

مينه ځلا د فکر   مينه بقا د فکر
مينه قرار د ذهن   مينه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مينه ده
بس عبادت مينه ده

راځه چې مينه اوکړو   قيصه شيرينه اوکړو
دواړه يو بل ته اشنا   خبره سپينه اوکړو
زما "لايقه" د وختونو ضرورت مينه ده
بس عبادت مينه ده

زړه

نه پوهېدل پېژني   نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي   د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه   چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا   هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے   کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مينه   دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل   ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه   ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے   دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

بغـاوت

نه مو خطا کړې ده   نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مــحبت کـړے دے

زمـــونږ فــکرونه بــدل
زمـــونږ خیــالونه بــدل
زمـــونږ سوچــونه بــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غېرت کړے دے
مـونږ محبت کـــړے دے

یــوو بــې پــروا لــېوني
مــونږ د حیــا لېونـــي
مــونــږ د وفــا لېوني
په کاڼو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مــونــږ نـــازولې مینه
مــونــږه پــاللې مېــنه
ځــکه مـو ښکلې مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مـونږ محبت کړے دے

مـــونږ بـــه دوران یادوي
مـــونږ بـــه جهان یــادوي
مــونږ بــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کـړے دے

خواهش

په سترګو کې مې ځای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نیمو نیمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مینې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائیست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مینې دا طوفان ټپه ټپه که
"لایق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږې هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بي وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

مازیگر

بیا لړې راخورېږي، پرېشانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زیاتېږي، بدګمانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

پټېږي ستا د کلي، کورونه په لوګو کې
ما دوه سترګې څلور کړې، څوك نه ښکاري کوڅو کې
خورېږي مایوُسیانې ورك له ځانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

په مخ مې رڼې اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو کې غړېږي
راځې به کله جانه بې عنوانه مازیګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

ما ټوله دنیا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لایقه" بیا هم پاتې، محروم یم له دیداره
ته ګوره څه بې کیفه، بې له تانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازیګر دے

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم   تا د خلقو د خندا کړم
وایه کوم طرف ته لاړشم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې   زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې   څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وايي   "تا اشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم   "تاروا" خبرې کېږي
څه ګیله به د دنیا کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه   اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي   دې کې ځای د وینا نشته
مينې داسې لېونے کړم   په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وايم   نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته   بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهايي مې د بدن نه   د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې   رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سبوا شي   ګُمانونه مې زياتېږي
تهمتونو دې تباه کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو يم   ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي   ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي   چې ستومانه راشې ماله

بل "لايق" به پيدا نه کړې که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم خو بيا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهايي

مازيګر چې نمر د غرونو پناه کېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر يو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

اميدونه چې مې رو په رو خورېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د يقين سره مې مل شي ګُمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېریږي

خپل "لایق" د تورو شپو نه رابهر که
یو بندي د زولنو نه رابهر که
یو دلیل د فلسفو نه رابهر که

څو به داسې په اوُرونو کې لوغړیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېریږي

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک کړي فریبونه د یارۍ په نوم
څوک کوي چل ول د فقیرۍ په نوم
څوک وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک د سترګو جنګ کې چالاکي کوي
څوک په تول پارسنګ کې چالاکي کوي
څوک په شړنګا شړنګ کې چالاکي کوي

زوړ دے که زلمے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک په شاعرۍ کې خپل غرض کوي
څوک په فنکارۍ کې خپل غرض کوي
څوک په رهبارۍ کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

دلته مینه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وایي "لایق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

لېونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پورې نیولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نزدې شي
تصویر پټ کړم اوبورېښېږم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سیورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم یو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئینه کې
په خندا کرښې راکاږم

کله ځان سره موسکې شم
کله ځان له ژړېدلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

چې مې مینه رسوا کېږي
خپل پردي راپورې خاندي
هر څوك ماته ګوته نیسي
هر سړی راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئیل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئیلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

څه کانې راباندې شوې
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لایق" یم زما مینې
زه دې نشم هېرولې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

څرېکې

چې مې سينه کې زړګی، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصوير سره خبرې په بيا بيا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر يو محفل ته ځمه، په زيارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر څلي واويلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې يوازې کېنم، تا په سلګو يادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نيمو شپو يادووم
لاړ دې څارمه زه آهونه په بيا بيا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سيند په غاړه، فکرونو وړے ناست يم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړے ناست يم
ستا د يادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښيرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هڅو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُميد پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېوني زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدايي مې وژني
د مايوسۍ په چړو، دا تنهايي مې وژني

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته بښړې کوومه، تاته دعا کوومه

خـوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه څنګه ئې زما جانانه
لېونۍ زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم دریادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانهویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وایي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پویه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي څنګه دي
چې به ئې زه همېش په کاڼو ویشتم
د کلي هاغه لېوني څنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي څنګه دي؟

راپسې اوښکې تویه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسۍ د کلي اووېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غریبۍ د کلي اووېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لایقه"
خپلې نېستۍ د کلي اووېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خوري ټوپونه وارخطا یمه
وایمه رښتیا حالونه وایمه
غږ د لېونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه یمه
دغه یو اظهار لېونے کړے یم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه یمه
پوهه یم اقرار لېونے کړے یم

دا چې د مستۍ نه په هوا یمه
ورك له خپله ځانه خامخا یمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلے دے
ماته یې نن بیا جانان وئیلے دے

دا چې مې سېوا ده د زړګي درزا
خیال کې مې بیا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
سترګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګویا یمه
دا چې زه هر چاته په خندا یمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

نن ئې چې په مینه راته وخندل
ملا د هر رقیب پوهېږم ماته شوه
بیا ئې چې خوارۀ خوارۀ راوکتل
لاړه د غماز خُونه میراته شوه

داسې چې "لایقه" بې پروا یمه
کوږ له خیاله ګرځمه بادشاه یمه
یو تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لار ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

جــذبې

کړه له خیاله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه وربږي چې ګلونه

نادانې د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غاښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرايي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مینه مینه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائیست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لايقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

نازبينې ملالۍ د خودداري نه دې قربان شم
زړګې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم د زړه د زلزلو نه
دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم سلګۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوګېرې شي فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به رالنډې فاصلې کړم
د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم رنګين به انتظار کړم
ګرېوان د محرومۍ به جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم مستي به درنه زار کړم
"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه یادوومه، رڼې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازیګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهایي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه یادومه، رڼې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئیل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګیاله پښتنه یم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنیا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لایق" یوازې ناست یم، تېر وختونه مې یادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې یادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مـــور

ته د مینې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زۀ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنیا د هر یو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا یم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کامیابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپین مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې رېږي سپېلني راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه یم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لاربنودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې
بغیر له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلي غلي ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

چې درته یاد شمه زه نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې کله چيچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخيستلے نه شې
ما هېروِلے نه شې

که ډېر وختونه تېر شي بيا به هم ما يادوې
خپل لېونے "لايق" به په هره ساه يادوې
بله نامه دې د زړګي په سر ليکلے نه شې
ما هېروِلے نه شې

ډيــوې

په مخ مې رڼې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې يادولې
خيرې مې خپل نصيب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې يادولې

وئيلے درته نشم څه ګرانه جدايي وه
خوره مې په خيالونو جانانه تنهايي وه
ډيوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې يادولې

راتلل چې مې زړګي ته شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خداے وي که د خياله مې وتلې
چې ته مې يادولې

ولاړ چې ستا په طمع　　　زه کله وم جانانه
دنیا مې لټونتوب ته　　　ربښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې

چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو　　　خاموشه شان تېره شوه
د مینې هره ساه به　　　د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې

چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوې　　　ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې　　　تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم　　　هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې　　　یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

چې زما څوك تپوس وکړي　　　کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته　　　یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې　　　بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروې؟

تنهایي چې دې په ذهن　　　مازیګر کې راخوره شي

هر سکون به درنه لاړ شي هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوې بس هم ما به یادوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنګه هېروې؟

* * *

تانه ځار شمه "لایقه" لېوني خویونه پرېږده
لوئے آزار به درپسې شي دا فضول ضدونه پرېږده
مینه څله زوروې
غم مې ولې زیاتوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنګه هېروې؟

پوښتنې

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه یمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

زړه مې راډک شي کله کله چې زه تا یادوئم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بیا بیا یادئوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لایق" یمه بدل نه یمه
بغیر له تا نه زما مینې مکمل نه یمه
ولې یې داسې بدګُمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

امکان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د ښکلو ښکلو سترګو یارانه کړې

ستا نازونه مکېزونه اداګانې
الول دې په لېمو کې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبویانې

هر نظر په یو نظر کې مستانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

چې موسکۍ شي ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائيستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتيا د سپوږمۍ خور ئې

څومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قيامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنياګۍ کښې

ستا "لايق" يم ګُلې ما به ديوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه په مينه راته ګوره

چې ستا مينه زما شوه قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتيا شو رنګينه مې دنيا شوه
خفه نشې له مانه په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه په مينه راته ګوره

ګلونه تماشې کړي رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مینې وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه یو له چانه په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه په مینه راته ګوره

خندا دې قیامتونه وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي کاته دې تندرونه
لوګے دې له حیا نه په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه په مینه راته ګوره

زه ستا یم ته زما یې زما په تن کې ساه یې
"لایقه" یم نیمګړې چې ته رانه جدا یې
تا غواړم د مولانه په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه په مینه راته ګوره

انــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

یو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قیامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

کوې نازونه مکېږونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پـــرون

رانه به هېر وو سحرونه مابنامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نکريزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروګانې
کله ګودر کې خنداګانې
کله په ونو کې کاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب ليده وو تېر شُو
خواږه د مينې مو ګنډېر شُو
"لايقه" هاغه ورځې بيا بيا يادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو دهوکه راکړه   دوستانو دهوکه راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو دهوکه راکړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خندا شوم
ښاريانو دهوکه راکړه   هندکيانو دهوکه راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو دهوکه راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا ځار وو

خُوبانو دهوکه راکړه ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له څټه چا حلال کړم ښکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـــا په ورورلۍ کښې
پیرانو دهوکه کړه شېخانو دهوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي زه یم ستا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ئې تعبیر د وفا هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ټول وختونه ګواه — دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره — ښائیستونه ګواه

نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما — نو جانان شوې زما
یکه زار شوې زما — یه قربان شوې زما

شوه "لایقه" ټپه په رښتیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سیوري

چې کله شم یوازې په بیا بیا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله پېغلې جونه د سیالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خیال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دي جانانه په رښتیا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لږه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رایاده په دعا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

قربان ستا د حیا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دي لوګې شه زما مینې غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لایقه" زما ساه ئې هره ساه دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائيستونو اخيستے نه شم
يم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئينتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصوير مې زړه پورې نيولے دے
ستا "لايق" هم ستا ارمان ژړلے دے

ياد دې په رښتيا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

تنهــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو يارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کړې نيمګړې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لويه لاره   ياران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې   اورونه راپيدا کړې
کړې ورانې په چل ول د اميدونو نښانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې   قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو   په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

يقين کړې ګمانونه   باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې   کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے   خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې   فريب دې مکمل دے
"لايق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

ګواهي

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

ترڅو چې زمونږ ساه وي   دا مینه به رښتیا وي
یو بل نه به ځارېږو   وختونه دې ګواه وي

حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مونږ کړے له حالاتو   په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې   زمونږه صداقت دے

دې مینې لېونی، ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مونږ دواړه د یو بل یُو   پوره یوو مکمل یُو
رنګونه د وفا یُو   ګلونه د اوربل یُو

"لایقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مینه

څه چې په تا شوي دي   هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا   دا په هر چا شوي دي

په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې

د مینې زور به منې

چې د یو بل شُو دواړه   بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنیا اولیدو   چې مکمل شُو دواړه

چې رواجونه تار په تار کړې هاغه تور به منې

د مینې زور به منې

شوې رانزدې فاصلې   اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ   لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مینې زور به منې

د حُسن راز دے مینه   د مینې ساز دے مینه
ستا د جنون "لایقه"   اصل جواز دے مینه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مینې زور به منې

تخیل

نن مې ارمان پوره شو   څه په ښه شان پوره شو
د ښائیستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

ما به لیدل خوبونه   بدل بدل خوبونه
د یو غزل په ارمان   غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبیرونو شهزادګۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

زړه مې قرار نه کوي   نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما   ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اولیده
ما ښاپېرۍ ولیده

چې مې غوښتله مدام   چې مې ستایله مدام
زما د خیال کاله ته   چې به راتلله مدام
"لایقه" نن مې هغه مینه لېونۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنیا شوه

لېونۍ مینه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایاد ېږې کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په ویر بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بلېږي زما ، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا ، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګیله نه کووم
ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګیله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې ښکلي په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپیرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لري ګلاب غوندې رنګینه ځواني
د هر یو حُسن نه حسینه ځواني
ډکه له نازه نازنینه ځواني

د مُرادونو شیش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلے زما ښکلے جانان
زما "لایق" زما سپېڅلے جانان
هغه وختونو نازولے جانان

بس مینه مینه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

ډاډ

زه درسره یمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره   هېره که ټوله دنیا نوره
ګوره چې زه دې یم ملګرے   ځله یربړې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مینه په غلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه   چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه   زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زه دې "لایق" یم ښکاره وایم   ستا یمه ستا یمه زه ستا یم
زما د خوږ زړګي قراره   زه دې په مینه باندې پایم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

بــاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خیر که ساده باده انسان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زړه مې په تا بابللې، تا سره مینه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپینه کووم
نه په دنیا یم نه په ځان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

په دې ساده سینه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مینه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زما له پاکې مینې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خیالونو شاه جهان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لایق" یم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لایق" یم
که په سلګو او په لړزان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي لیدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نیمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لارو راشه بیا "لایقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لایقه"
راته د لرې یکه زار اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

فـــراق

یه بې پروا جانانه   وایه رښتیا جانانه
درته یادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر یادېږې

چې شم یوازې کله، خپل ماشوم توب یادوم
ستا لېوني خویونه، کمعقلتوب یادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه یـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خدایږو اشنا، وختونه نه تېرېږي
قـربـان له تـا جانانه اووایه دا جانانه
درتـــه یـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

کارغـه چې پاس په بلی، کښني خبرې کوي
یا چې دې سترګه رپي، خیال دې وزرې کوي
یــه زمــا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتــه یــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

هاغـه ساده "لایق" یم، هډو بدل نه یمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه یمه
زه خو یم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه یادېږم کــه نه ماته خو ډېر ډېر یادېږې

غـــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتیا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وینمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

دې بې له تانه پیکه
ددې دنیا رنګونه

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خيال مې ادا ورځے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا ورځے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے يم ګلې
هاغه "لايق" يم کنه
ساده سړے يم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړے دے

اشنــا

تا چې په خندا اووې — دا ځل دې ربنتیا اووې
پوهه په ځان نشولې — ماته دې اشنا اووې

ډېره موده پس چې تا — هېر واړه ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله — مات دې رواجونه کړل
ګوره ځومره ښه شوله — هرڅه دې صفا اووې
پوهه په ځان نشولې — ماته دې اشنا اووې

ځنګه په هنر هنر — تا ګلې بدل کړمه
مینه دې رسوا نکړه — زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل — سترګو دې په غلا اووې
پوهه په ځان نشولې — ماته دې اشنا اووې

ستا مینه زما مینه — لاړله سندره شوه
ځومره معتبره شوه — ځومره زوروره شوه
مینه غرور نه مني — حُسن اخر دا اووې
پوهه په ځان نشولې — ماته دې اشنا اووې

زار دې د نخرو شمه — زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستې ستې — ستا په تهمتونو شم
شي به ستا "لایق" بدل — چا اووې دا چا اووې؟
پوهه په ځان نشولې — ماته دې اشنا اووې

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصویر مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حیا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنیا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مینې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خیال راته "لایقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائیستونو کې خپل ځان ښکاري

ټال

چې دریاد ېږم کڅه سترګه دې رېبېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر يو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
يو لېونے مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ځانګو

چې شپه کله پخه شي　　　دنیا ټوله اوده شي
یادونه دې سېوا شي　　　په زړه مې زلزله شي
ښاېست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه　　　د زړه په درزېدو کښې
غږېږې لکه خوب مې　　　د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې　　　له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله　　　خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې　　　په زړه مې رارورېږې
ساده باده "لایقه"　　　زما نه، نه هېرېږې
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګیرې تمامه شپه کوم

بیا به مینه نه کوم

څو به وړم نازونه څو به لاړې ته کاته کوم

بیا به مینه نه کوم

ډېر ډېر کـــړېـــدلے یـــم ډېر ډېر ژړېدلے یم

اور کې سوځېدلے یم

نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوم

بیا به مینه نه کوم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه

خــور دې په دنیا کړمه

څه به درته وایمه رښتیا څه به ګیله کوم

بیا به مینه نه کوم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي

عقل مې کار نه کوي

ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوم

بیا به مینه نه کوم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه

ښه ډېر سوګندونه کړه

نه کوم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوم

بیا به مینه نه کوم

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ګوره څومره ښه لګي، دا د مئينتوب قيصه
دا د بې خودۍ قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ته هم بې قصوره يې، زه هم بې قصوره يم
غږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره يم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وايه څه به کېږي   وايه څه به کېږي

بېلتون

خورې په هر یو لوري د رنګونو پلوشې دي
ته ولې نه راځې
ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي
ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتیا کړه
خیالونه مې رنګین کړه، خوبونه مې رښتیا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي
ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا څنګه تېرېږي
بېګا څنګه تېرېږي، صبا څنګه تېرېږي
وئیلې درته نشم زما سترګې پښتنې دي
ته ولې نه راځې

په سپینه ورځې راشه، خفه چې رقیبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قیامتونه زلزلې دي
ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لایقه" دا مینه نظرونه
"وتلې" مې څو ځله دواړه شونډې تا پسې دي
ته ولې نه راځې

جدايي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوگے به کړمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مينه غړېږي
ستا مخ پکې زه وينم گلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي يرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې گواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه" دا ستا مينه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

بخــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه يوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترګې جادوګرې

دنيا يې لېونۍ کړه   ښکلا يې لېونۍ کړه
فضا يې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي   رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په يو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته يې تندرونه   باڼه يې نشترونه
شوخي يې قيامتونه
نېزې دي هم لېندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي   "لايقه" زلزلې دي
خو بيا ډېرې خوږې دي
هر داؤ ګټي له ما د ښائيستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي ټالونه

راځي دې بهارونه

خندا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لوري د حسن رنګينۍ شي
خودي شي ناقراره جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي وختونه چې ټپه شي
احساس چې په خندا شي خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخيانې يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبويانې يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي په جذبو لوبې کوي
بلا شوخه ناداني
ستا نشه نشه ځواني

په نظر کې دې مستي پېغلتوب کې دې اثر

ناقراره بې خودي خلق واړه وي په شر
مئين ټول کړي تاواني
ستا نشه نشه ځواني

ستا دے حُسن بې پروا پروا نه لري د چا
لېوني کوې کتل لېونۍ دې کړه دنيا
د چا نه مني خاني
ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپېرۍ ښائيستونه درنه زار
د خوبونو شهزادګۍ ټول رنګونه درنه زار
د "لايق" زندګاني
ستا نشه نشه ځواني

زړګیه وایه کنه

زاړه وختونه څه شو   د ژوند رنګونه څه شو
لږ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګیه وایه کنه

نه یم باهر خوشحاله   نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم   نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو   هغه نازونه څه شو
چې په سینه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هر وخت خفه خفه یم   مانه خندا هېره ده
داسې یوازې شومه   مانه دنیا هېره ده
رنګین خیالونه څه شو   ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګیه وایه کنه

زه په خپل کور دننه   لکه قیدي اوسېږم
د رواجونو اور کې   بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو   ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړګیه وایه کنه

په ما دا ټولې لوبې   زړګیه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې   صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو   ډېر قسمونه څه شو
چې په "لایق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هغــه

یوه حسینه جینۍ   پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي   هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو   هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ   ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غړېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه   یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه   یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ   ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره   د لېونتوب سندره
ده په رښتیا "لایقه"   د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ   ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

بــدل

ماله جواب راکه
زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه
ماله جواب راکه

یا ښه په نره باندې   ماته اشنا ووایه
یا مې پردے پردے که   راته صفا ووایه
یا څه علاج ددې زړګي خانه خراب راکه
ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژنې   زما وفا هېروې
زما خود سره مینې   داسې چې ما هېروې
ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه
ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه   د تنهایۍ وختونه
د انتظار په اور کې   د رسوایۍ وختونه
څه خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکه
ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه   نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره   صفا صفا ولیکم
وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه
ماله جواب راکه

اظهـــار

راځه راځه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
ورمه ورمه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائیلې مینه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مینه د مئینتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ګوره چې هېرې نکړې		د خپل "لایق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې		د یو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه		زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه		ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و یا قلبي		مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي		مرحبا یا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن		خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي		تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي		مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي		مرحبا یا قلبي

ستا هره ادا لشې		مینه هم وفا لشې
لګي په زړګي زما		دا لشې هم دا لشې
ټوله حیا قلبي		مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي		مرحبا یا قلبي

ستا هر یو انداز بدل		ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام		هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي		مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي		مرحبا یا قلبي

ته يې دلداري زما　　　ته يې فنكاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه　　　ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي　　　مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي　　　مرحبا يا قلبي

اتبــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوكه
په ما اتبار اوكه

بې پته نه يم اشنا　　　زه محبت پېژنم
څه په جذبو پوهېږم　　　زه صداقت پېژنم
ښه په ډاډه د ليونۍ مينې اظهار اوكه
په ما اتبار اوكه

زما په پاكه مينه　　　پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه　　　په ما نظر اولره
په كاڼي زړه كې دې زما دپاره لار اوكه
په ما اتبار اوكه

كه څوك دې نه پېژني　　　زه خو دې ښه پېژنم
دا ګمان اونكړې ته　　　چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوكه
په ما اتبار اوكه

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لایقه"
تا هېرولې نه شم زما هرځه "لایقه"
د دار په سر لکه زما شان یکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ا زغــي

دا شوخي مې قتلوي دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
یو قدم لکه خارو بل ښائیست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
لکه حوره د حرم ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
هره ساه زړه ته راځي په بیا بیا زړه ته راځي
چې "لایقه" شم خفه خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

اسویلي

پروانه شوم هاے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته نه مې ارام شته
نه مې سحر شته نه مې ماښام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېګانه شوم

نۀ راکتے شې نه درکتے شم
نه ته راتلے شې نه زه درتلے شم
په جدایۍ کې، په تنهایۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې نه زه صبرېږم
په دې پوهېږې په دې پوهېږم
د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوګوره هاغه "لایق" یم
ګُمان اونکړې په زړه صادق یم
ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

تصویر

ادا دې لېونۍ　　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په رښتیا　　　ټپه د لېونتوب
ښائیست دې سراسر　　　نغمه د مئینتوب
وینا دې لېونۍ　　　خندا دې لیونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ　　　رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګے　　　ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ　　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل　　　خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر　　　فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ　　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لایق" دې یادوي　　　خبرېږي او که نه
د مینې په جذبو　　　پوهېږي او که نه
جفا دې لېونۍ　　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ساندې

چې نکرېزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

کله شمعې چې له تانه چاپېرېږي
ښائيستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوربُو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

په رخسار چې دې غوړېږي سره ګلونه
په سينه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

ئې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

دغه خيال مې بې وسي سېوا کوي
غريبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهايي مې تنهايي سېوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شړنګوه
شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنګونه تماشې
ښائيستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړي ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردي زړونه تختوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غوندې ځواني
نظرونه طوفاني
په ښائيست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثاني
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونے
زوړ او ځوان که لېونے
پروا مه لره د چا

هر ارمان که لېونۍ
هره خوښه دې کوه
خو "لایق" مه هېروه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قیامتونه

خواږه خواږه کتل کوې خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جاودو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قیامتونه
کتو کې خمارونه
دا څکه ستا په لورې د هر چا نظر نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وي نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وي دیدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر یو مازیګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مینه یم وفا یم، دا ستا د زړه درزا یم
"لایق" دې په رښتیا یم
سینه مې ستا په یاد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

خوښه

څوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
څوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولې كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښكلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته كې امن ورورولي دې وي تل
دلته سكون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوريدلے يم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډير ئې کړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوريدلے يم

سترے انتظار کړمه
مينې خوار و زار کړمه
غم په زړه بيمار کړمه
هرڅه نه وتلے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوريدلے يم

ښکلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

هر وختې ياد ېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غړېږي مې
مينې زورولے يم
بيا بيا يې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
ځوك لګیا کړې په دعا، ځوك اخته کړې په ښېرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وړمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دي بنديوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وئے دنیا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه
لاليه بيا ديدن ته راشه
د بنګړو ډك مې دي راوړي مړوندونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

يم وارخطا زړه مې درزېږي
تا رانه غواړي نه صبرېږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګُمانونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

داسې نه مينه مو رسوا شي
په مونږه پويه دا دنيا شي
پاتې نيمګړي زما نشي ارمانونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

ته مې "لايق" د محبت يې
زما وفا زما غېرت يې
ما دې خوړلي ستا د مينې سوګندونه
لاليه بيا ديدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاؤ کښې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي سعادت خان ساغر خټک ،

ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مورږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

ګرانو مینه والو!

زما بنیادي تعلق د صوابۍ ضلعې د (زېدې) کلي سره دی، خو نن سبا په دوبۍ کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې دغلته ځومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره پوره عزت او احترام ورکړے دے. په پردي وطن کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم اشنا کړم، ځوك چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کړئ. "لېونۍ سندرې" د ملګري لایق زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د ګډون په ذریعه ما د شعر او فن په باریك تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کړئ.

زه د لېونو سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زیك افریدي، ښاغلي بختیار خټك، ښاغلي همایون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټیج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډایرېکټر ښاغلي فهمید خان ډېر مشکور یم، چې په ما یې همېشه خپله مینه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونۍ سندرو" د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شیر علي خان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اینډ بزنس کنسلټنټس ــ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176